

Вѣстникътъ излиза дваждъ: на 1 и 20 а притурката, — еднѣждъ: на 10 число всѣки мѣсець
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. ЦОЕВА.

Съдържание:

За стойността на женскитѣ сълзи. — Хицелата на момата. — Небивало чудо. — За милостията. — За музиката. — Разни. — Бѣспосреденция. — Обявления.

За стойността на женскитѣ сълзи.

Всичкитѣ почти писатели, що сж писали за жената, при другитѣ укори, сж които сж я опѣтвали, не забравили да се подиграждъ и сж сълзитѣ ѝ. Тие писатели приематъ за най-справедливо нѣщо, по-слабитѣ сжщества да употребяватъ оръжия противъ по-силнитѣ си, но пакъ никакъ не извиняватъ на жената сълзитѣ, които сж за нея най-броткиятъ ѝ и най-безвредниятъ ѝ защитникъ. За сълзитѣ на женитѣ сж вече съчинени цѣли книги и въ всичкитѣ се приема, ту, че тѣ сж вслѣдствие чувствителността и еластичността на сълзенитѣ жлѣзи, ту пакъ, че сж отъ подлостъ и лицемерие за измамване на нѣкого си.

И самия Дюма, синъ, извѣстния френски писателъ, който е и знаменитъ издирвачъ, човѣшкото сърце, не пощадилъ жената баситѣ сълзитѣ ѝ, та казалъ въ афоризмитѣ си сѣ думѣнето най-чудесно:

«Може човѣкъ да попита жената, защо плаче; не може, обаче, да я попита, и защо е заплакала», защото, казва, че жената като минждъ нѣколко минути, не помни вече, защо е заплакала.

Това нѣщо може би е истинно за десетгодишното и четиринадесетгодишно момиче а не и за младата или възрастната жена; ние можемъ прие, че жената плаче по-често и по-лесно отъ мъжа; че сълзитѣ ѝ винаги не сж сърдечни, т. е. такива, които, токуречи, да излизатъ отъ дълбочината на сърцето ѝ, но напротивъ пакъ не можемъ база, че сълзитѣ ѝ се ровждъ толкова често и лесно, колкото и пролѣтнитѣ или есеннитѣ дъждове.

Жената плаче и пролива сълзи, само тога-

ва, когато сърцето ѝ, което е толкова чувствително и толкова благородно, се трогне или наскърби за едно трогателно или наскърбително възпоминание. Има и исключения, но тѣ сж малко.

Тие женски съззи, за които говорихме, скоро прѣставатъ, и по това приличатъ на сутринната роса, които съживява растенията и природата сутринята, а като изгрѣе слънцето се испарява. Сжщо става и съ съззитѣ: тѣхъ ги прѣдизвиква съжалението и скръбта, които се чувствуватъ отъ вида на злощастнето и се прѣкъсватъ чрѣзъ благодѣяннето или милостинята, но оставятъ чрѣзъ това незаличими дурни. За туй всѣки единъ благоразуменъ човѣкъ, като разбере и съзнае добръ, че съззитѣ на жената сж свети, защото тѣ се проливатъ, вслѣдствие трогване на сърцето и се свършватъ съ благодѣяние и яруга богоугодни дѣла, не трѣба да ги наклѣветява и да ги счита като дяволски, но да ги счита като свети. И дѣйствително съззитѣ на жената сж свещени, защото тѣ се проливатъ само въ такива обстоятелства, които очевидно сж покъртителни; така напр. добрата жена плаче, като се съедини съ любимия си мъжъ, когато види за првъ пътъ чедото си, въ случай на смъртъ и пр. за което по-горѣ споменахме.

Съззитѣ отъ памтивѣка прѣдставляватъ едно украшение, доблестъ и сила за жената, сила, която е непобѣдима и съдѣйствува за придобиване на твърдъ много привлечии и добрини за човѣчеството.

Най-добри примѣри за доказване на това служи слѣдущето: Въ старо врѣме Римлянинътъ Корполянъ, като се разгнѣвилъ противъ съотечественицитѣ си, избѣгалъ отъ Римъ и прибѣгналъ къмъ неприятелитѣ, които слѣдъ кратко врѣме ги довелъ прѣдъ самитѣ стѣни на отечествения си градъ; Римлянитѣ по туй врѣме сж били слаби и градътъ безсѣмѣнно би падналъ въ ржцѣтѣ на неприятеля, ако не излизала майката на Корполана за да помоли сина си, да отстъпи; той отначало не давалъ никакво внимание на майчинитѣ думи, но нагонъ, като видѣлъ, че очитѣ на майка му се просълзихъ, много я съжалилъ и като казалъ: — *«Майко! ти си спасила отечеството, но си изгубила вече сина си,»* далъ знакъ на войницитѣ си, да избѣгатъ, но тѣ, прѣди да направятъ това, завчасъ го умъртвихъ, а послѣ скоро се изгубихъ.

Исусъ Христосъ като видѣлъ майка си, че тя мисла браката му съ съззитѣ си, когато той

се намиралъ въ прѣдемъртния часъ, казалъ ней: *«Опращаватъ ти се, че мною си ме обикнала.»*

Женскитѣ съззи все възбуждатъ благородни чувства и ако нѣкой прѣдприемалъ да съчини нѣкоя книга за дѣлата, подвизитѣ и благодѣяния, които тѣ все възбуждали и възбуждатъ, то би съчинилъ една твърдъ трогателна книга.

За туй, прочее, и пакъ повтаряме, никой не трѣба да приемива женскитѣ съззи, които често се проливатъ, защото тѣ сж знакъ на скръбъ и душевна трѣвога.

Нѣка защищаваме, драги читатели, себе си и съззитѣ си, които сж за насъ едно наслѣдство на милосърдната и симпатичната история на жената, защото тоя вѣкъ е материалистически и всѣки се стрѣми да ни осквернява и съблазнява.

Хигиената на момата.

Р Ѣ Ч Ъ,

държана въ международното събрание на женитѣ отъ госпожицата — ЕДУАРСЪ,

лѣбарка въ Парижката болница
«Maternité».

Събиранието въ едно мѣсто на многобройни госпожичи прѣзъ испитателния периодъ, внушава на хигиенозитѣ жални мисли.

Прѣдъ тие измъртавлени тѣла съ вдлъбнати гърди; съ наведенъ гърбъ, съ издигнати рамена; прѣдъ тие хлѣтнжли тъмни очи, въ които, обаче, блѣщи огънятъ на гениалността; прѣдъ вида на тие сериозни и замислени лица, винаги се запитва нѣкой: *«Просвѣщенето, което придава на насъ такива естествени явления, дали съдѣйствува за напредъка на народа?»*

Не е ли полезно просвѣщението за жената, която най-послѣ, и ако е първата дѣтоводителка на чедата не прѣстава да е и майка? Вие, госпожи мои, безсѣмѣнно не очаквате отъ мене положителенъ отговоръ на тоя въпросъ.

Трѣба ли ние да допуснемъ на жената да забравя, че е длъжна да достави на отечеството здрави сжщества, пѣргави и силни, освободени съвсѣмъ отъ всичкитѣ наслѣдствени болести.

Злото е голѣмо, но кой е виновникътъ? Въспитанието и просвѣщението ли или затворения животъ, който прѣкарва младостта?

Гласътъ на застрашителната опасностъ се зачу отъ нѣколко години насамъ и всички, които се занимаватъ съ образоването на младостта отъ силния (мжкия) полъ т. е. обществото, учителитѣ, частнитѣ дружества и братства и въобще публиката обърнихъ голѣмо внимание върху тоя блѣгъ. Изъ цѣлата Франция се основахъ дружества за тѣлесно упражняване (гимнастика) и здраво естествено развиване на дѣцата. Навсѣду усърдно работятъ за съживяване на вида чрѣзъ

гимнастиката и движението, които ще доставят на отечеството ново поколение мъже силни, пѣргави, могъщи всичко да понасятъ, додѣто всѣки слабъ човѣкъ отъ началото още се побѣждава.

Но тъй като жената не става войникъ, за туй дали трѣба да прѣнебрѣгнатъ нейното физическо възпитание.

Разбира се, не трѣба да го прѣнебрѣгнатъ, защото тя ще стане майка, която е нужно да достави силни и здрави синове, слѣд. и тя трѣба да е такъва. Но до денъ днешенъ, какво сж направили за нея и какво сж длъжни да направятъ?

За да изложимъ по-ясно това, за което ще говоримъ по-нататъкъ, нека раздѣлимъ живота на жената на три части. 1) Дѣтинската ѝ възраст до единайсетата година 2) Юношеската възраст, отъ дванайсетата до шестнайсетата и отъ тая послѣдна, съ която се захваща младежката възраст по-нататъкъ.

Дѣтинската възраст.

Прѣзъ тоя периодъ на дѣцата и отъ двата пола се прѣподаватъ забавителни и приятни кратки уроци, които трѣба да се прѣживятъ често чрѣзъ междучасията, по което врѣме дѣцата играятъ изъ училищния дворъ или градина и дишатъ свѣжия въздухъ. При това 2 часа всѣкидневно трѣба да се посвѣщаватъ за расходка изъ полето на чистия въздухъ; не разбирамъ оне училищни расходи, които повече сж затруднителни и монотонно дотегнуване както за учениците, така и за придружаващите ги. Дѣцата често заедно съ учителите си трѣба да излизатъ на расходка по полето, за да могатъ да скачатъ, да тичатъ, да играятъ, да се катерятъ по дървесата, да се борятъ, най-послѣ да се упражняватъ, за да засилватъ тѣлото си. Това е моето благопожелание, и ако това ще има поддръжатели, то моля да не забравятъ тѣ, че думите ми ги прѣдизвиква нуждата отъ физическото развитие на момата.

Момчетата, кога играятъ и се упражняватъ срѣщатъ една прѣчка, която имъ прѣпятствува да се движатъ свободно. Това е облѣклото имъ. Така многосложното имъ обличане съ леки и разноцвѣтни костюми, и красивото (художествението) счесване на косата, не имъ позволяватъ да се свободно движатъ, играятъ и се упражняватъ. Въ мъжките училища учениците се обличатъ въ еднообразно облѣкло, което е много удобно за всичките имъ нужди, а онез ученикъ, който би дрѣзнилъ да се прѣдстави въ училището облеченъ по другъ начинъ, то съучениците му биха го посрѣщали съ подсвирвания, поругания и юхайтисвания.

Съвсѣмъ противно се случва съ малката кукла — мома; тя ходи на училището, но прѣзъ междучасията се бои да се мръдне отъ мѣстото си, за да не онапа хубавата си рокля и за да не развали равновѣсието на хубаво счесаната си коса. Тя, щомъ влѣзе въ класа, тутакси я забикалятъ учениците ѝ съ въсхищение и завистъ. Азъ не казвамъ, че трѣба да се прѣнебрѣгва развиването на доброто чувство у момите; напротивъ всѣчки трѣба да имъ внушаватъ чувството на доброто, хубавото и съвършенното, но само въ училището е из-

лишно луксозното обличане; най-удобно облѣкло за една ученичка е онуй, което е хубаво, но сжщеврѣменно и най-просто за да може само да се движи, а косата ѝ трѣба тоже да е най-просто, но прилично счесъча.

Еднообразното обличане на учениците е най-добро отъ всѣко друго.

II.

Юношеската възраст.

Прѣзъ тая възраст, която се почва отъ 11-та и се продължава до 16-та година, нервната система се развива съ чудесна скоростъ, послѣствие на което послѣдва истощение, единъ видъ недѣятелностъ, която пакъ се замѣства съ кратко врѣменно неодържимо излияние. Обикновено прѣзъ междучасията момата ето какво прави: тя иска да се подражава на възрастните, та ни тича веке, ни играе; тя върви бавно и сериозно Говори за сериозни работи. Нея най-много я залесва прѣзъ цѣлата седмица това, дѣто въ Недѣля ще танцува; дѣто ще посѣщава търговските дюгени и пр. и за много др. под. работи мисли, макаръ, че малко я интересуватъ. Колко и какво добро, прочее, ще сторятъ оня, който ще сполучи чрѣзъ сгодни срѣдства и игри да обърне вниманието къмъ други работи, касаещи се до тѣлесното и моралното ѝ развиване.

Раходните, за които говорихме, че трѣба да ги правятъ често момчетата, могатъ да иматъ и друга цѣль, именно посѣщаването на музея, дѣто ще видятъ разни художествени статуи, бюстове и дѣто ще прочетатъ разни списания, въ които се съдържатъ критики за тие художествени произведения и така тѣ да обогатѣватъ ума си и да въздигатъ и облагородяватъ душата си.

Въ мъжките училища има, както казахъ, цѣли полкове, които най-често излизатъ на расходи, като се построяватъ прѣдварително на единъ дълъгъ редъ — нѣщо, което толкова много очаровава тие младежи. Както е всеизвестно у насъ, въ Франция, има много женски дружества, членове тѣ на които, все жени, сж прѣдначени да слѣдватъ войската като болничарки, паржичи харурзи и пр. Азъ безъ да докажъ прѣсѣдателите и подпрѣсѣдателите на тие дружества, които, зѣга се намиратъ въ туй събрание, забѣлзвамъ, че повечето отъ казаните жени мъчно могатъ да се движатъ, та по ще бѣждатъ спящи, нежели помощници въ случай на пѣкое събитие.

Защо, прочее, тие женски дружества не основаватъ училищни женски полкове, които голѣма полза щѣха да принасятъ на отечеството? Именно 1). Тѣ щѣха да подаряватъ съ врѣме на война едно неуморимо болничарско женско тѣло, което на всѣкъдѣ нѣмше да придружава войската и 2). Щѣше да засилва тѣлесно момите ни, които, чрѣзъ редовната и правилната расходка и чрѣзъ дишането на чистия и свѣжия въздухъ, щѣха да придобиватъ голѣма сила, чрѣзъ упражняването на мислицѣ, — нѣщо, което съдѣйствува за здравето и въковѣчение на вида и за безопасното изпълнение на майчините задължения.

III.

Моминската възраст.

Тая възраст трае отъ 15-та до 22-та година и

момата се приготвяла вече за испититѣ си.

За туй и прѣзъ тая възраст много моми страдатъ отъ раздражение на мозъка и др. такива болести, които сж вслѣдствие натрупването на много знания, злѣ усвоени.

Сутринта се събужда момата, истощена отъ трудовѣ на вчерашния день и зафаща да работи. Тя все се учи, пише, взема бѣлѣжки, непрѣстанно се учажнява, като седи при масата си и така разваля организма си, вслѣдствие това постоянно стоенѣе.

На обѣдъ не ѝ се ѣде, защото нѣма охота. Само малко салата, малко хлѣбъ, едно парче отъ жамбонъ (бути.) и малко прѣсно кр. масло. Въ туй се състои всичкитѣ ѝ обѣди. Тя съ отвръщение глѣда на месото. Слѣдователно тя слѣдъ кжсо време става блѣдна, анемична, хлорозна, нервозна, охтичава и пр. и най-послѣ всичко това се свършва съ смъртта.

А защо така скоро послѣдва смъртъ? защото умственото работеніе изисква двойно повече сили, отколкото тѣлесното.

Вслѣдствие на това момата често страда отъ атрофия, която се послѣдва отъ постепенно ослабване и смъртъ, ако храната не е достатъчна. Прѣзъ тая епоха игритѣ и упражненіята сж изключени, та нито дума трѣба да се споменува за тѣхъ. Въ междучасията злощастнитѣ моми все не се раздѣлятъ отъ книгитѣ си и непрѣстанно продължаватъ да натрупватъ мозъка си съ мжноразбираеми и дотегчителни нѣща. За да се избѣгне това злоупотрѣбление трѣба да се възложи поне 2 часа расходка на момитѣ и ботанологически експедиции въ недѣлнитѣ и празнични дни. Така момата, като ѝ се дава удобенъ случай, за изучаваніе физиологията на цвѣтата, за начина на обработването и развиваніето имъ, диша сжщевременно и толкова полезния за здравіето ѝ кислородъ. Само, чрѣзъ всѣкидневнитѣ расходи и експедиции момата се освобождава отъ злициѣ, които ѝ се приписватъ отъ владѣжщата училищна система.

Тая поразителна система, дѣто никакъ момитѣ не правѣтъ расходки и пр. е въведена отъ свещеницитѣ и др. духовни лица, понеже въ тѣхнитѣ рѣцѣ до не отдавна бѣше повѣрено изучаваніето и възпитаніето на младостта; извѣстно при това е, че научнитѣ знания на калугеритѣ бѣхъ толкова щото не умѣехъ, че чистия въздухъ и въобще чистотата е една необходима и вѣнпѣща нужда за всѣки човѣкъ.

Прѣзъ осемнадесетия още вѣкъ въ първостепеннитѣ религиозни училища споредъ правилника младежитѣ отъ двата пола омивахъ лицето си до шията, а рѣцѣтѣ си до лактитѣ всѣкидневно; краката си пакъ единъжъ въ мѣсеца и останжалата частъ на тѣлото два пѣта прѣзъ годината.

За туй въ дневно време хората мнѣтъ само рѣцѣтѣ и лицето си, а останжалата частъ отъ тѣлото си само по нѣкога ги кѣпѣтъ въ банята.

Обаче таковато очистване е недостатъчно, защото момата, ученицката, която не кѣпи често тѣлото си, щото паритѣ му да се отворѣтъ, тогива тя, ако не умрѣ скоро, по прѣкарва жпвотъ мжченически.

Нужно е, прочее, да се разбере, че чистия въздухъ и тѣлесната чистота сж най-необходими за младежитѣ и отъ двата пола. За туй азъ благопожелавамъ слѣдущето: 1) Въ парвоначалнитѣ училища врѣмето на междучасията и на игритѣ да е по-дълго отъ онуй на прѣподаваніето. 2) Въ срѣднитѣ училища да се въведе гимнастиката и двучасовна расходка на чистъ въздухъ.

При това облѣклото на ученицитѣ да е широкко, здраво и едноформенно. Още ученицитѣ да правѣтъ често бани и да се подлагатъ на излѣкуване чрѣзъ водата. Ето тие сж благопожеланията, които женитѣ въ Франция сж длѣжни да ги желаѣтъ отъ все сърце за благоуспѣвание на женския полъ.

Г-ца Едуардъ.

Небивало чудо.

На 4-й текущій м-ецъ Февруарій, прѣзъ деня се прѣсѣжъ изъ града възмутителна новина, за извършено ужасно прѣстѣпление отъ страна на братъ кѣмто своя сжща сестра. Братѣтъ се нарича Еминъ, а сестрата Зеля Азисови и двамата родомъ отъ града (Казанлъкъ). Братѣтъ е 23 годишенъ, жененъ и живѣе въ село Хасѣтъ, Казанлъшка околия, а Зеля 11 годишно, ангелъ момиче, живѣе въ града при баба си, родителитѣ имъ сж умрѣли и имъ оставихъ добро наслѣдство, отъ което повечето братѣтъ го прояда, на момичето се наднѣло около два декари триндафилъ, около шестъ декари ниви и кѣщица, въ която сега никой не живѣе. За да усвои наслѣдството и на единственната си сестра, Еминъ рѣшава да я погуби. Отъ петнадесетъ дни насамъ Еминъ кроелъ планове, какъ да погуби сестра си. Най-послѣ на 3-й тек. м-цъ вечерта дожда въ града и понеже иматъ сега рамазанъ Турцитѣ, казалъ на баба си, че ще вземе Зеля и ще ѝ заведе на джамията и послѣ изъ града за да ѝ купи нѣщо. Бабата, разбира се, съ радостъ ги праща двамата, като братъ и сестра, нейни внуци.

Еминъ изъ пѣтя расправилъ на сестра си, че сънувалъ какво въ кладенеца, който е близо до бащината имъ кѣща, имало пари и че ще идѣтъ двамата да ги взематъ и ще ги раздѣлѣтъ. Зеля се зарадвала и се смѣела. Като приближаватъ до кладенеца, който е въ усамотено мѣсто, Еминъ казалъ на сестра си да мълчи и да не говори нищо; защото, ако проговори една дума, нѣма да намѣрѣтъ паритѣ; Зеля обѣщала да мълчи. нѣ при все това казалъ братъ ѝ: ти като видишъ паритѣ ще вземешъ да викашъ! за това я попиталъ нѣмалъ кърпа, тя му каза, че нѣма и Еминъ извадилъ своята и съ нея бързо запушилъ устата на сестра си, повдигна я на горѣ, обръща я съ глава на долу и я пунилъ въ кладенеца, който се оказа, че е много дълбокъ. Но тукъ вече провидѣніето се намѣсва. Зеля вжтрѣ въ водата се обръща съ главата нагорѣ, махва кърпата отъ устата си и се залавя съ рѣцѣ о каменетѣ, цѣла измокрена, — Бате, бате, не ме оставяй, ще умрѣ, проговорва; братѣтъ, изненаденъ, че говори сестра му, хвърля единъ подиръ други два голѣми камѣка вжтрѣ въ кладенеца, за да я убие, нѣ камѣнетѣ нанасятъ удари на

момичето въ лѣвата рѣка и въ кръста, нѣ не и по главата; тя за минута замълчава, понеже отъ ударитѣ на камънетѣ се явило у нея второ сътресение, братътъ дава ухо на кладенеца — не чува вече гласъ, значи Зеля умрѣ и спокойно си тръгналъ и отишелъ въ с. Хасътъ. Но има Богъ, Зеля поглѣдва нагорѣ, забѣлѣжава звѣздитѣ на небото и почва да пѣпле по камънетѣ на горѣ, цѣла измокрена и контузена отъ камънетѣ на брата си въ кръста, лѣвата рѣка и дѣсний кракъ малко навехнатъ, прѣститѣ ѝ легко се нараняватъ като пѣпле по камънетѣ, тѣлото ѝ се вкоченява отъ студъ, но имала още да живѣе, ето я че пристига повърхностъта на кладенеца; обаче, кладенецътъ е обкованъ наоколо съ дѣски и по дѣскитѣ, ако почне да пѣпле, ще се плъзне и изново ще падне на дъното — почва да плаче и да вика, но наоколо е пусто, бивша гробница, часътъ е вече десетъ нощно прѣме. За щастие отъ съседнитѣ дворове двѣ сестри кадѣнчета Асийзе и Юркие Ахмедови, прѣди да си легнатъ излѣзли на двора, чуватъ гласъ къмъ кладенеца, бързо се връщатъ въ къщи да кажатъ на майка си, баща имъ билъ на джамията, излиза майката и тя чула гласа, нѣ, като не знае какъ стои работата, оплачила се, казала на дѣцата си бързо да кажатъ на съседката имъ Незибѣ Хасанова, която била по сърдчана отъ нея. Незибѣ бързо отива при кладенеца, пита кой е тамъ и познава гласа на Зеля, тѣй като, когато била Зеля дѣте, Незибѣ ѝ била дойка и сега пакъ се грижела за нея. Незибѣ, развълнувана, моли се на Зеля да има куражъ да се държи о камънетѣ и че ей сега ще я извади; тича Незибѣ у дома си, взема ламба, подава я на двѣтѣ кадѣнчета Асийзе и Юркия да държатъ ламбата, хвърля фераджата си, влиза отъ вжтрѣ на кладенеца и, като стѣпи на прѣчкитѣ (дървени), които сж отъ страни, хваща несчастната Зеля за плѣщитѣ и я спасява. Братътъ е арестованъ вече.

Интересно, като се научила Зеля, че арестували брата ѝ, почнала да плаче за него, а сама тя лѣжи на постеля съ прѣвързана рѣка и навехнатъ кракъ и жално отговаря, че бацьо ѝ я хвърлилъ въ кладенеца Горката Зеля, останжала безъ майка, безъ баща, нѣма сестри, има само единъ братъ и той намѣсто да ѝ се радва и да се грижи за нея, той рѣшава да я погуби. Обществението мнѣние въ града е силно развълнувано. особно у турцитѣ, нѣ то отчасти е удовлетворено, че поне прѣстѣпникътъ се залови и че Зеля е спасена.

пр. Казанлъкъ 6/II/98 г.

X.

За милостинята.

Ние можемъ да помагаме на бѣднитѣ по два начина, които много се различаватъ едни отъ другия. Първия начинъ на помагане унижава, а втория — почита помогнатия. Ние унижаваме бѣдния само тогава, когато се мчимъ и грижимъ да излѣкуваме само земнитѣ и тѣлеснитѣ му пужди, т. е. глада му, студа и всичко друго, което подбужда съжаление; кога го докарваме до такова положение, щото късно или рано да захване да приема волею — неволею комаче хлѣбъ,

една дрѣха и друга такива, които тѣй никога не би поискалъ отъ насъ. Ние пакъ много почитаме бѣдния, кога се грижимъ за душевното му спасение, за религиозното му, моралното и гражданското възпитание и за всичко друго, което може да го прати свободенъ и великъ; кога, заедно съ подаванетоъ нему хлѣба, го утѣшаваме, съвѣтваме, му подаваме рѣката, въ знакъ, че ние го уважаваме, защото ние бѣдния трѣба да го считаме като по-горенъ отъ себе си, и като таквъ, който е испратенъ на свѣта, за да опита правосъдието и обичята ни къмъ ближнитѣ ни.

Такъвата помощъ почита бѣдния, защото тя може да бѣде взаимна, защото всѣки човѣкъ, който днесъ съвѣтва и утѣшава, и той може утрѣ да има нужда отъ съвѣтъ и утѣшение; защото рѣката, която ние днесъ стискаме, ще стисне кога-да-е нашата рѣка; това злочесто сѣмейство, което ние обикнахме, тоже ще ни обикне и ще се помоли Богу за насъ.

Социалиститѣ претендиратъ, че милостинята унижава бѣдния, защото не му допуца да рѣжи черния си хлѣбъ, безъ да си припознае, че е задълженъ на своитѣ благодѣтели, слѣдователно прѣстава вече да е равенъ съ тѣхъ. Тѣ изискватъ, щото на бѣднитѣ да се раздава помощъ, която да не ги задължава, а да ги удовлетворява.

Това мнѣние на социалиститѣ, за злостъ, го прѣматъ мнозина, защото ласкае най-силното човѣшкото чувство, което го иматъ както дрипавитѣ хора, така и онне, които сж облѣчени въ злати и копринѣни дрѣхи; това чувство е гордостъта. Да, вѣчната надежда на човѣшката гордостъ е избавлението отъ всичко, което задължава, тѣй като всѣка задълженостъ подразбира покоряване, по това е една вѣчна примамлива надежда. Никога никой човѣкъ не може да легне вечеръ, прѣдубѣденъ, че никому нищо не дължи. Никой спѣхъ не може се издължи на майка си; никой честенъ фамилистъ не може намѣри деня, въ който нищо нѣма да дължи на обичята на съпругата си и на младостъта на чедата си.

Божнето Прозидѣние не допуснж да се расколеватъ общественитѣ свръзки, както активътъ и пасивътъ на една добръ управлявана търговия, нито да се распоредѣтъ човѣшкитѣ дѣла, като нѣкоя счетоводна книга. Божнето прови дѣние съ искуството си и съ старанията си се стрѣми напотивъ да свърже мнжлото къмъ бѣднѣщето, поколѣнната къмъ поколѣнната, човѣка къмъ човѣка чрѣзъ цѣлъ редъ благодѣтели, които задължаватъ и не се издължаватъ.

Милостинята е награда за благодѣтели, които нѣматъ отплата. Бѣдния изпълнява тайнството на прощаванието, жертва, ползата отъ която пада пакъ върху насъ и ние сме по-осигурени чрѣзъ молитвата на тая жена и дѣтенцата ѝ, които спѣтъ върху единъ спопъ слама вжтрѣ въ бѣдната си колибѣ, нежелн-подъ грѣмоотвода на покрива ни.

Ако нѣкой се бои да не би да задължи оня който приема милостиня, то опитностъта ще го учи, че тя задължава сжщо и оня, който дава милостиня. Оня, който знае кждѣ лежи къщицата на бѣдния, и ако

не потропа-по вратата му безъ уважение, той знае, че спромахътъ, като приема отъ него хлѣбъ, както отъ Бога приема свѣтлината, почита го; той знае, че може да заплати входа на театра и публичния празникъ, но нищо не може заплати двѣ радостни сълзи въ очитѣ на една злощастна майка. нито стисканieto ржката на единъ честенъ човѣкъ, комуто общахъ работа.

Всичка ни за злостъ се отнасяме гордѣливо и грубо къмъ занаячинтъ, но има и нѣкои, лишени отъ нѣжностъ, които се обясятъ грубо къмъ злочестия човѣкъ, комуто сж помогнали и които не разбиратъ, че милостивията задължава давающия.

Оние, които сж противъ милостивията, нѣка затворятъ вратата си на бѣдинтъ. нѣка не държатъ да направятъ горчива чашата съ водата, която Евангелието заповѣдва да даваме тѣмъ. Не, нѣма по-голяма грѣхота противъ единъ народъ отъ онѣзи да го научимъ да мрази милостивията и да отнемемъ отъ злочестия признателността, послѣдното богатство. което му остана, но сжщевременно по-голямо отъ всичкитъ други, защото отъ всички, които той зема, нѣма нѣщо, което да не може го заплати.

За музиката.

Музиката, тая сладка и най-изразителна мелодия, е едно искусство, което очаровава човѣшкия слухъ и въздига ума на дѣйствително небесна висина.

Прѣзъ всичкитъ времена тя е дѣйствувала най-благоотворно върху моралното и естественното положение на човѣка. Израилитянския царь Саулъ често се обземахъ отъ дълбока меланхолия, която Давидъ все я излѣкувалъ чрѣзъ свирението на китарата си.

Хомеръ разказва, че Одисей веднѣжъ го ухапала една дива свиня, а болнитъ му, които чувствувалъ вслѣдствие раната, се уталожили чрѣзъ звуковетъ на благозвучната музика.

Прѣзъ XV-ия и XVI вѣкове въ Италия върлувала една страшна епидемия, извѣстна подъ името *tarantule*, която прѣдавала жертвитъ си въ неспособна нерасположеностъ, придружавана и отъ лудостъ, поради което тѣ често се самоубивали. Всичкитъ лѣкове се доказали бесполезни за тия злочести, а само музиката ги излѣкувала; така тие, щомъ чували сладкитъ звукове на кавала, тутакси първическото имъ растроение се изчезвало, членоветъ имъ се успокоявали, а дълбокъ и благотворителенъ сънъ ги обземалъ, който отстранявалъ отъ нихъ трагическото самоубийство.

Музиката не дѣйствува само върху човѣка, но и върху самитъ животни. Така конитъ, щомъ чуятъ тржбата да звучи, веднага се събуждатъ; а *Bernardin de Saint-Pierre* разказва, че въ стаята на единъ музикантъ, който свирѣлъ на пиано, имало паяци: тѣ, когато чували музиката, изведнѣжъ се привличали при пианото, отдѣто пакъ бѣгали, щомъ прѣставало свирението.

Въ Парижъ често сж направили опити, чрѣзъ които се доказа, че дѣйствително музиката произвежда голямо впечатлѣние и върху другитъ животни.

Забѣлѣзано е, че великитъ композитори се внушихъ за произвеждане на гениалнитъ си музикални произведения подъ влиянието на всеразлични обстоятелства, та за туй и музиката се счита като едно своенравно искусство.

Така напр. знаменития композиторъ *Gluck*, немоще да произведе нищо, ако не излизаше прѣдварително въ гората, дѣто свирѣше на цигулката си, придружаванъ и внушаванъ отъ чуруликането на птичетата. Така той композиралъ двѣ чудесни композиции, именно: *Ифигения* и *Орфей*.

Gimarosa, другъ чудесенъ композиторъ, можеше да композира само, като се напраще по между живо и многолюдно събрание, развеселяюще се; така той композиралъ своитъ прочути композиции: *Horaces* и *Mariage-Secret*.

Ние често, като виждаме нѣкое котенце да играе, много се забавляваме, за туй недѣйте се чуди, като се научите, че великий композиторъ и музикъ *Saccini*, ученикътъ на *Durante*, като глѣдалъ единъжъ движението на котенцатата си, внушило му се да композира своята прочута мелодрама.

Науди, синъ на единъ бѣденъ каруцаръ, който въ младинитъ си бѣше много бѣденъ и незначителенъ, имаше тоже нѣкои опрѣдѣлени навици.

Когато учеше нѣкоя композиция, той прѣдварително се бръснѣше и се луксозно обличаше, като че щѣше да се прѣдстави прѣдъ Германския императоръ; послѣ като туряше въ прѣста си скъпоцѣнния прѣстенъ, подаренъ нему отъ императора, за спомѣнъ, сѣдаше прѣдъ масата си и захващаше да пише по цѣли часове; така той композиралъ повечето си композиции, които го прослави хъ.

Zingarelli прѣди да прѣдприеме композирането на нѣкоя пиеса, обичаше да се занимава съ учението на сериозни книги; но таквъ начинъ само той можеше лесно да композира своитъ най-хубави произведения.

Mozart, на когото всичкитъ произведения, сж все прочути, бѣше писалъ слѣдущето до едного отъ своитъ приятели, нѣколко години прѣди смъртта си: «когато азъ се намирамъ на самъ, нощъ или денъ, а около ми владѣе тишина, тогива само музикалната фантазия пепълнява ума ми».

Тоя знаменитъ композиторъ никога не се приближавалъ до пианото си. когато му се внушавало нѣщо и когато работѣше, пишелъ безъ никакво прѣдприготовление всичко, което творѣла фантазията му, защото; както казваше той, самъ, вътрѣ въ главата му всичко бѣ готово композирано.

Разни

Четемъ въ французкия в-къ «*La fronde*», че споредъ обявление новия граждански законъ на жената се дава право да бже свидѣтелка по гражданскитъ дѣла.

Отъ сжщия вѣстникъ четемъ, че отъ 4000 души, избрани за комитетъ по разнитъ отдѣли за Парижкото изложение въ 1900 год. 33 сж жени, недоволни отъ това феминистическо дружество, което избрало една ко-

мисия подъ прѣдѣлательството на M-me Vincent съ цѣль да помолѣтъ Министра на търговията, да назначи още нѣкои жени за нѣкои отдѣли, дѣто женитѣ се считатъ специалистики и още въ нѣкои отдѣли, дѣто никоя жена не фигурира; обаче Г-нъ министръ отхвърлилъ молбата имъ.

Отъ казанитѣ прѣдложени феминистически въпроси напоследѣтъ въ Франция петѣтъ сж рѣшени за въ полза на жената, тѣ сж 1-о) Прѣдложението на A Lecompte, съ което се искаше да се дава право на пълнолѣтнитѣ жени да бждѣтъ свидѣтели въ гражданскитѣ дѣла 2-о) Прѣдложение на Lefèvre, което се датира отъ 1888 г. и на което сжизниската авторка е Maria Deraismes, съ което се искаше да се даде право на женитѣ търговки да бждѣтъ избиратели въ търговския сждъ.

3-о) Прѣдложение на Tourdan и Coirand, съ което се искаше да се позволи на жената да употреби своеволно печалбата си.

4-о). Прѣдложение на M. Melin, съ което се искаше унищожението на неспособността на жената прѣдъ закона.

5-о)! Прѣдложение на Viviant, съ което се иска-

ше отмахването на жена отъ наказателния законъ, споредъ което се позволяваше на мъжа самъ да наложи наказание на жената, когато я намѣри въ прѣстѣпление.

Кореспонденция.

Иванъ Костовъ *Българъ*, абонираниъ е за «Женский Свѣтъ» и за «Домашния», др. «Дѣятельность». Ще ни се испрати даромъ.

К. Николова. г. *Салонъ* получихме стойността на Ж. Св. и Дом. Е. Радева *София* получихме 5.50 за Ж. Св. и Дом. С. Маджовъ *Юстинда*: желанието Ви ще се удовлетвори въ 3-й брой «Дом.» Анг. Драндарова абонирана е. Райна Чобанова получихме стойността на «Жен. Св.» и «Дом.» Г-нъ Пв. Зогравски *Перникъ*: получихме (6) 3 за Дом. 97 и 3 за 98 г. молимъ още 1 левъ. Л. С. Амуджиева *София* получихме 7 л. за 97 год. К. Панайотова *Витикъ* получихме 2.50 отъ който 1-50 за 97 и 1-я за 98 год. Ст. З. Чаринева получихме стойн. 7 л. за 98 год. П. Топузовъ *Витикъ* получихме 7 лева за 97 година. Аника Димова *Свицъ* получихме 7 л. за 98 год. благодаримъ за насърченията.

Извѣстия.

Умоляваме на г. г. абонатитѣ и абонаткитѣ си да ни внасятъ абонамента включително само чрѣзъ бонове, записи, и пощенски марки. А Гербови марки вече не приемаме.

ОТКРЫТА ПОДПИСКА НА 1898 ГОДЪ НА ЖУРНАЛЪ

XIV ГОДЪ ИЗДАНИЯ 1898 г.

Н О В Ъ

XIV ГОДЪ ИЗДАНИЯ 1898 г.

иллюстрированный двухнедельный вѣстникъ современной жизни, политики, литературы, науки, искусства и прикладныхъ знаній

ЗА 24 РУБЛЯ

безъ всякой доплаты за пересылку премій, подписчики «НОВИ» получаютъ въ 1898 году, съ доставкою за границу, слѣдующія шесть изданій:

1) ЖУРНАЛЪ Н О В Ъ 24 выпуска въ форматъ наибольшихъ европейскихъ иллюстрацій.	2) ОСОБЫЙ ИЛЛЮСТРИРОВАННЫЙ ОТДѢЛЪ МОЗАИКА (24 выпуска) составляющій какъ бы самостоятельный журналъ по прикладнымъ знаніямъ, вмѣщающій въ себѣ 16 рубрикъ	3) ЖУРНАЛЪ ЛИТЕРАТУРНОЕ СЕМЕЙНОЕ ВЕЧЕРА (Отдѣлъ для семейнаго чтенія) 12 ежемѣсячныхъ книжекъ романовъ и повѣстей.
4) ВОСЕМЬ ПЕРЕПЛЕТЕННЫХЪ ТОМОВЪ полнаго собранія сочиненій П. И. МЕЛЬНИКОВА (АНДРЕЯ ПЕЧЕРСКАГО)	5) ЧЕТЫРЕ ПЕРЕПЛЕТЕННЫЕ ТОМА полнаго собранія сочиненій ВЛ. ИВ. ДАЛЯ (Казака Луганскаго)	6) ДВѢ РОСКОШНО ПЕРЕПЛЕТЕННЫЯ КНИГИ, формата in-folio, „ЖИВОПИСНОЙ РОССИИ“ посвященныя описанію МОСКВЫ и Москв. промышлен. обл.

ГODOBAY ПOДПИСНАЯ ЦѢНА за всѣ вышеописанныя изданія съ пересылкою за границу **24 РУБ.**

Согласно почтовымъ правиламъ за пересылку двухъ книгъ «Живописной Россіи» уплачивается только до русской границы. Дальнѣйшая пересылка ихъ производится на счетъ подписчика, при чемъ плата за нее взимается на мѣстѣ назначенія, по иностранному почтовому тарифу, одновременно съ доставленіемъ книгъ. Разрочка платежа допускается, при чемъ при подпискѣ должно быть внесено не менѣе 6 руб.; остальные же деньги могутъ высылаться по усмотрѣнію подписчика ежемѣсячно, до уплаты всѣхъ 24 руб. При подпискѣ въ разрочку безплатныя преміи высылаются только по уплатѣ всей подписной суммы.

Къ свѣдѣнію гг. новыхъ подписчиковъ не получавшихъ «НОВИ» въ 1897 году.

Лица, не состоявшія подписчиками «НОВИ» въ 1897 году и не имѣющія еще первой половины СОЧИНЕНІЙ АНДРЕЯ ПЕЧЕРСКАГО и первой половины СОЧИНЕНІЙ В. И. ДАЛЯ, могутъ, подписываясь на «НОВИ» въ 1898 году, получить первые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненій А. Печерскаго и первые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненій В. И. Даля, вмѣсто томовъ, выдаваемыхъ въ 1898 году прежнимъ подписчикамъ. Вторая же половина сочиненій, какъ А. Печерскаго,

такъ и В. И. Даля, будетъ выдана этимъ новымъ подписчикамъ въ 1899 году, въ чемъ редакція теперь же и принимаетъ передъ ними обязательство.

Новые подписчики на „НОВИ“ 1898 года, т. е. лица, не бывшія подписчиками на журналъ въ минувшемъ 1897 г., при уплатѣ за 1898 г. 40 рублей, вмѣсто 24 руб., могутъ получить въ 1898 г.

всѣ 14 томовъ полнаго собранія сочиненій Андрея Печерскаго и всѣ 10 томовъ полнаго собранія сочиненій В. И. Даля,

а также и тѣ двѣ переплетенныя книги „Живописной Россіи“, которыя выдавались подписчикамъ въ 1897 году; значить, вмѣсто двухъ книгъ „Живописной Россіи“ они получаютъ четыр-переплетенныя книги этого изданія, и, вмѣсто 12 томовъ сочиненій А. Печерскаго и В. И. Даля, 24 тома.

Отъ гг. болгарскихъ подписчиковъ, подписка на „НОВИ“, принимается у г. Хр. М. Златоустова въ Бургасъ (Болгарія) и въ главнѣйшій конторѣ періодическихъ изданій. Товарищества М. О. Вольфъ въ с. Петербургъ (Россія) Гостиный дворъ № 21.

Подробныя объявленія высылаются изъ С. Петербурга безплатно по первому требованію.

„ОРАЛО“

Илюстрованъ вѣстникъ за земледѣлие и стопанство.

Органъ на Бѣлг. Земледѣлческо Друже-
ство въ София.

Ще излиза два пѣти въ мѣсеца на 1-во и 15-то число.

Годишна прѣдплата 8 лева.

На членовѣтъ на дружеството, учителитѣ и
свѣщеници и на всички ученици, войници и земледѣлци
„ОРАЛО“ се отстъпва ва 5 леваПрѣзъ идущата 1898 год. „ОРАЛО“ ще се
праца само на прѣдплатившитѣ абонати.Който запише и внесе прѣдпла-
тата за 5 годишни течения едно — ше-
стото — ще получи даромъАдресъ: До Редакц.-Административния Комитетъ на
„ОРАЛО“, София, улица „Лега“ № 15.

Обявление.

Обявява се на Почитаемата Публика, че Професо-
налното Училище «Мария Луиза» отъ 19-й Януарий
1898 г. ще приема поръчки за шиеие и разни по-
правки съ тѣзи цѣни:Цѣла рокля 8 лева, блузи и матицета съ астаръ
3 л., безъ астаръ 2 л., дѣтски роклички отъ 1—3 го-
дини 2 л. отъ 3—5 год. 3 л. и отъ 5—7 години 4 л.Сжщото училище отваря курсъ за Г-жи и Г-ци по
кроение и шиеие на горни дрѣхы въ Срѣда и Сѣбота
послѣ обѣдъ отъ 3—5 часа.Таксата за цѣлния курсъ на нечленкигѣ е 20 ле-
ва, а за членкигѣ 12 л.

Съ почитание

Г. Варча
18/5/1898 год.Управителний Комитетъ на
Стопанското Училище
«Мария Луиза»

ЗЛАТЕНЪ МЕДЛЪ отъ Парижското изложение 1887 г.

ПРЕДИ ПОСЛѢ

ПОСТОЯННО МЛАДИ!

Водача Rider прѣмхва въ 48 часа малкигѣ на-
бръчканости край очитѣ, както и ония на бузитѣ
и брадата, които угрожаватъ женитѣ въ 40 год. тя
дава вѣчна младостъ. Пратѣте 3.50 и до M. Clauda,
direct, rue St. Pantaléon 3, Toulouse. (France)
Малки стъкленици за опитъ 0.90 лв.

ЗАМѢНѢТЕ ДОЛНИТѢ СИ ДРѢХИ:

ФАНЕЛИ ПАНТАЛОНИ

СЪ ФРАНЦУЗКИЯ ХИГИЕНИЧЕНЪ ПЛАТЪ

ОТЪ ДОКТОРЪ РАЗЮРЕЛЪ

ТАКАНИ СЪ ТУРФНА ВАТА

Единичко сръдство противъ ревма-
тизмъ и настивание, антисептически и
поглъщателни.ЕДИНСТВЕНЪ ДЕПОЗИТЪ ВЪ ВАРНА
ВЪ МАНИФАКТУРНИЯ МАГАЗИНЪ

ХАДЖИПЕТРО ХРИСТОДУЛОВЪ & С ПЕ

БИВША КЪЩА ПАНУШЪ ГЕОРГИЕВЪ & С ПЕ

ОСНОВАНА НА 1838 ГОД.

Годишенъ абонаментъ:

за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . .	л. 3.—
— и списанието съ притурката . . .	« 5.50
Иза абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	« 4.—
на списанието съ притурката . . .	« 7.—
III за странство — на списанието . . .	« 5.—
— на списанието съ притурката . . .	« 9.—

Отговорниъ: А. Петровъ

Всичко, що се отнася до списанието или притурката
испраца се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския Свѣтъ»
ул. Войнишка № 122 — Варна.

Писма неплатени не се приематъ.

Всѣкакви обявления, относящи се до госпожи и госп-
жици, приематъ се.

Правото на записъ. въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абон.

Печатница Л. Нитче — Варна